

Ο κούκος

μουσική και στίχοι
αγνώστου

1

E B

1. Βα - θιά στο δά - σος κε - λαη - δει το
2. Τα δά - ση λάμ - πουν στις λο - ξές α -
3. Βα - θιά κι α - ό - - ρα - τη φω - νή λες
4. Εί - ναι του δά - σους το στοι - χειό που

1. Βαθιά στο δάσος κελαηδεί το μαύρο ολομερής,
πουλί δε βλέπει πουθενά πλην όσο προχωρείς,
μες απ' τα δέντρα μια φωνή σε θέλγει πάντα σιγανή,
κούκου, κούκου, κούκου, κούκου, κούκου.

4

E B E

μαυ - ρο ο - λοη - - με - ρής, που -
κτί - νες της αυ - γής, κι η
κι εί - ναι ξω - - τι - κό και
ψάλ - λει χα - - ρω - πό την

2. Τα δάση λάμπουν στις λοξές ακτίνες της αυγής
κι η αύρα παίζει τις βραδιές με τη δροσιά της γης,
όμως και βράδυ και πρωί πάντοτε ακούγεται η βουή,
κούκου, κούκου, κούκου, κούκου, κούκου.

6

B

λί δε βλέ - - ηει που - - θε - νά πλην
αύ - ρα παί - - ζει τις βρα - διές με
σε πα - λά - - τι προ - σκα - λεί κρυ -
ποί - η - ση της μο - - να - ξιάς του

3. Βαθιά κι αόρατη φωνή λες κι είναι ξωτικό
και σε παλάτι προσκαλεί κρυφά και μαγικό,
που δεν πατεί ποτέ ψυχή πλην στ' όνειρο κι όταν ηχεί,
κούκου, κούκου, κούκου, κούκου, κούκου.

8

E B E F# B

ό - - σο προ - - χω - ρείς, μες απ' τα δεν - - τρα μια φω - νή σε
τη δρο - σιά της γης, ό - - μως και βρά - - δυ και πρω - ί πάν -
φό και μα - - γι - κό, που δεν πα - τει πο - τέ ψυ - χή πλην
δά - σους το σκο - πό για - - τί εί - - ναι τό - - σο φυ - - σι - κή στα

4. Είναι του δάσους το στοιχείο που ψάλλει χαρωπό
την ποίηση της μοναξιάς του δάσους το σκοπό
γιατί είναι τόσο φυσική στα δάση τέτοια μουσική,
κούκου, κούκου, κούκου, κούκου, κούκου.

12

F# A B E B E B E

θέλ - γει πάν - τα σι - γα - νή, κού - κου,
το - τε α - κού - γε - ται η βου - ή, κού - κου,
στ' ό - νει - ρο κι ό - ταν η - χεί, κού - κου, κού - κου, κού - κου.
δά - ση τέ - τοια μου - σι - κή,